

ט"ו בשבט

ר שמת אותו לבית הספר הכי טוב שיש. קראת לו סיפור לפני השינה עם מסר חינוכי וירדת איתו לגינה כדי שיתפתח. הכנת סנדוויצ'ים מושקעים שיקבל ד"ש חם מהבית, קנית פאזלים מאתגרים ותגגת את ימי ההולדת הכי מושקעים. חיבת אתו. שמעת אותו. הורדת דמעה והתפללת עליו. והילד?

לא מראה סימנים של נחת...

זה בדיוק ט"ו בשבט.

חרשת היטב את האדמה. אחר כך זרעת בעמל, לא שכחת להשקות ולזבל, לעדור ולטפח. אבל - כלום! את מגיעה יום יום אל השדה ולא רואה אפילו עלה קטן ירוק אחד לרפואה!

חג לאילנות??? איזה אילנות?

הרי עכשיו כל העצים בכלל בשלכת ואפילו הפרחים מגנמנים. מה אנחנו תכל'ס חוגגים?

חז"ל מסבירים לנו שבשבת הוא החודש שבו עברו (היו אמורים לעבור) 3 חודשי גשם והארמה רוויה לגמרי.

נכון שעוד לא רואים כלום על פני השטח אבל מתחת לאדמה

מתרחשת הגדילה הכי משמעותית שתהיה כל השנה! שרף עולה באילנות והכל שם למטה מבעבע. וזה בדיוק החגיגה!

חגיגה של אמון בטוב שאמור להגיע. אנחנו שמחים ומודים לפני שאנחנו רואים בשטח!

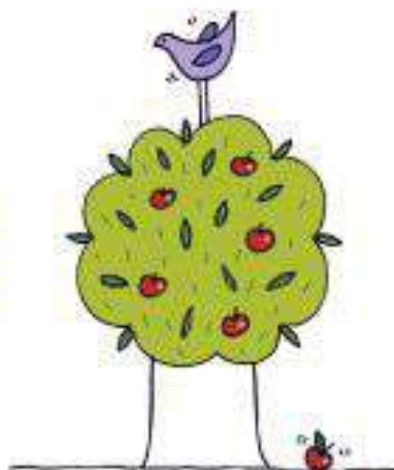
גם הילד הזה, שאת לא רואה עליו שום סימנים של צמיחה וליבלוב, הוא בסך הכל בתרדמת חורף.

ט"ו בשבט מלמד אותי - תחגגי! ועכשיו! ולמרות שאת לא רואה עדיין כלום!

בסדנא שמתקיימת כרגע סיפורה אמא על התמודדות של שנים ארוכות מול ילד.

היא הגיעה גמורה, משוכנעת שהוא בעייתי מכל הכיוונים. מתחצף. לא

לומר. לא סופר אף אחד.

אבל אני - לא קונה את הסיפור!

אני יודעת, מנסיון של שנים ארוכות, שיש לה ילד מדהים! ואיכפתי! ומצטיין! אלא שהיא עדיין לא רואה את זה.

וזה מה שאני עושה בסדנאות, אני זורה לאמא אבקת קסם בעיניים כדי לשנות לה מבט על הילד שלה.

יום אחד, כשהם ישבו לאכול, הוא קם ופינה את קערת הפופקורן שהוא הכין! זה היה מבחינתה קסם! כי היא מעולם לא ראתה שאיכפת לו ממישהו חוץ מעצמו!

כשהמשכנו לעבוד על שינוי המבט, הוא הפסיק כמעט לגמרי את שעות המסך המטורפות ואחרי עוד שבוע הוא התחיל ללמוד ברצינות.

"אתמול", היא כתבה לי הודעה, "הוא אמר שהוא רוצה להפסיק עם הריטלין". אני יודע שאני יכול להתגבר לבדו!", אמר והשאיר אותה פעורת פה! בלי שהיא תשים לב, הוא הפך מילד שלא לומד בכלל - להיות הילד הזה כולם מצלמים - ממנו את השיעורים למבחן!

אז אמא יקרה! תחגגי! ועכשיו! את הפירות המתוקים! אז מה אם את לא רואה אותם כרגע?

טוב בשבט שמח!

